

[Aksel Larsen.]

ærede talere, jeg tror, det var det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, der med forfærdelse sagde, at det kunne aldrig gå an, at man i 14 forskellige europæiske lande skulle have folkeafstemning. Hvorfor i alverden kunne det ikke gå an? Hvad skulle det skade?

Hvad folkeafstemningen i Danmark angår, var det den 23. oktober, den højtærede udenrigsminister underskrev aftalerne i Paris. Siden den tid er der gået mellem 5 og 6 måneder. Man har ikke været i stand til at føre sagen frem til afgørelse i folketinget før nu, simpelthen på grund af den store protestbevægelse, der har været i befolkningen. Man må give mig ret i, at det havde været muligt i løbet af dette snart halve år at organisere en folkeafstemning, så påstanden om, at folkeafstemning ville forsinke og af den grund slet ikke kunne gå an, hører ingen steder hjemme.

Ja, jeg må lade det være nok med dette, men jeg må dog til slut sige, at man skal gøre sig klart, hvad tysk oprustning vil føre til. Det vil føre til øget spænding og øget krigsfare i Europa og specielt til øget fare for Tysklands nabostater. Det er gjort fuldstændig klart fra Sovjetunionens og andre socialistiske staters side, at man opfatter Parisaftalerne som et aggressivt træk mod den socialistiske verden.

Man har advaret imod at vedtage dem, at føre dem ud i livet, man har tilbudt forhandling, men man har samtidig erklæret, at hvis de virkelig føres ud i livet, ser de socialistiske stater i Europa sig nødsaget til at tænke på deres sikkerhed, og så vil de etablere en koalition, som på sin vis kommer til at modsvare Atlantpagten. Så vil vi desværre være i den situation, at vi har to blokke i Europa, der begge opruster, og samtidig vil vi være i den situation, at oprustningen vil tage yderligere fart i Vesteuropa. Det kan endnu ikke være glemt, at umiddelbart efter at det var lykkedes Mendès-France i den franske nationalforsamling at få Parisaftalerne ratificeret med et mindretal af forsamlings medlemmer, erklærede han selv, at nu blev Frankrig nødt til at ofre adskilligt mere på sit forsvarsberedskab, for det var nødvendigt til enhver tid at være militært stærkere end Vesttyskland. Det viser, at selv Mendès-

France var klar over, at en fare truede fra et oprustet Vesttyskland, og at vi ville komme til at opleve en kapoprustning i Vesteuropa, idet Vesttysklands nabostater af frygt for det Tyskland, de selv hjælper til at opruste, vil pålægge sig selv større militære og dermed også økonomiske byrder.

Hvorom alting er: vi burde gå en helt anden vej, nemlig søge en forhandling til fredeligsgørelse af forholdene i Europa, til skabelse af Europas kollektive sikkerhed og derved også bane vej frem til ikke blot et almindeligt forbud mod atomvåben, men også til en effektiv kontrollerende nedrustning af alle såkaldte konventionelle våben. Jeg kan ikke se andet, end at det er i Danmarks interesse, at man går denne vej. De, der nu erklærer at ville stemme for Parisaftalerne, kan dog ikke være blinde for, hvor Danmark er beliggende geografisk set, hvilken fare vi er udsat for, hvis det skulle komme til krigshandlinger her i Europa, for ikke at tale om det forfærdeligste af alt: en militær konflikt mellem øst og vest. Da vil der ingen sikkerhed kunne søges for Danmark, da har man en skæbne for Danmark at vente, der er værre end den, der blev Korea til del.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har så let ved, når han ikke holder sin tale, men når talen holder ham, at klare sig med en række påstande om de danske kommunister. Jeg føler ikke trang til at imødegå dem, men kun til at sige, at vi danske kommunister er bekymret for, hvad der skal ske med Danmark, og derfor appellerer vi til folketinget om ikke at ratificere Parisaftalerne, og hvis folketingets flertal mener, at Parisaftalerne bør ratificeres, så appellerer vi til det om dog at sende dem ud til folkeafstemning. Hvis de er sikre på, at folkets flertal vil godkende ratifikationen, så er der ingen risiko; hvis de frygter for, at folkets flertal er modstandere af Tysklands genoprustning, har de simpelthen pligt til at lade folket træffe afgørelsen.

Formanden: Jeg henstiller, at samtaler i sidegangene føres mere sagte.

Viggo Stærke: Jeg tror, det er en kendsgerning, at der ikke findes mange i den danske befolkning, der er begejstret for det, der sker nu. Man betragter det som valg